

Seni Asla Unutamıyorum Baba

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ağustos 2020

“...Şimdi aynı öfke karşısında çocukluk döneminkinden daha az korkup titriyorsam, çocukken duyduğum o katıksız suçluluk duygusunun yerini, her ikimizde de gördüğüm bir çaresizliğin almasındandır...” (Kafka)

Düş birikintilerinde bata çıkma yürümenin ne olduğunu bilir misin, baba ya da tutuksuz yargılandığım yüce divanın dayatmalarında ruhumda açılan yaraların bu güne kadar mevcudiyetini koruduğunu anlatsam sana getirir misin bana dün kalan yalnız çocukluğumun hırpani kalp vuruşlarını?

İliklerimi düğmeledim ve hazır ola geçtim bu gece elbet pervasız addedilebilecek bir çocuk olmasam bile senin dayatmalarında sığındığım odam ve zaman zaman annemden uzak durmama vesile olan o bakışlarını...

Sözcükler dikiyorum bu gün ama hala yamalayamadım dünki yaralarımı bir de sana yaranamadığım kadar mutsuzken hala da didikliyorum dünümü adeta bir hallaç titizliği ile hele ki insan detaycı ve aşırı özen gösterirken olan bitene bir de olup bitmeye vesile olacak ne varsa ne yazık ki hayat bana hala altın bir tepsi içinde sunuyor.

Dünümle iştiğal olduğumu iddia etmiyorum artık en azından yazmaya başladığım ilk günlerdeki gibi fazla deşmiyorum dünümü ama gelişimi tamamlanmayan her insandan farklı bir seyir izliyor hayatım ve inan ki senin tüm direktmelerini ve baskılarını özlemle yâd ediyorum en azından baba-kız ilişkimizde ne yaptnsa biliyorum ki benim iyiliğim içindi.

Üstelik bunlara gelene kadar nice şey eklendi hayatıma en çok da yabancıların bende yarattığı sıkıntı ve izdiham yüklü yüreğimin çırpınışlarına eşlik eden İlahi bir Aşk ve de sancılı bir oluşum, sevgili babacığım ve özlediğim sesinle özlem duyduğum hırçınılıklarınla kutluyorum da doğum günü ve kaç yaşına gelmiş olduğunu gözlemliyorum da ve geride kalan sadece bir torba dolusu kemik.

İssizliğimle yazıyorum bu satırları ve sana duyduğum özlemle belki annem de en az benim kadar özlem duyuyor gel gör ki asla da dile getirmiyor.

Mutsuzluğumla bile mutluymuşum ben en azından kalabalık bir aile idik gerçi addedilen çekirdek aileden sadece bir kişi fazla ama ve bir de şimdi bakıyorum da geride kalanlara ve senin hatıralarınla dolu evde bazen duyuyorum da ayak seslerini elbet ihtiyaç duyduğun duaları seve seve gönderiyorum sana ve biliyorum da sana her şeyin malum olduğunu.

Çok şey var senden sonra değişen.

Aslında her şey yerli yerinde, demeyi nasıl da isterdim yine de şükretmekten başka bir şey gelmiyor elimden hele ki annemin varlığı ile sıkıntılarımı sevmeyi bile becerebilmekteyim.

Sana yazdığım son mektuptan sonra her şey fazlasıyla biçim değiştirdi ama dile getiremem çünkü insanların özel hayatlarına duyduğum saygı ile bunu ifşa edemem üstelik etik değil gerçi ben öldükten sonra birileri bu satırları okuyacak olsa değişebilirdi düşüncelerim sanırım fazlasıyla sıkı fıkıyım ölüm denen düşünce ile en çok da ölümlerin bana huzur verdiği gerçeğini göz önüne aldık mı...

Sevdiğim çok insan var baba ve ıssızlığımı onlarla paylaşıyorum en azından yazarken ve paylaşırken mutluyum bu anlamda bende emeği olan iyi ve güzel insanlar sayesinde edebiyatın o karesinde izafi olsam da yer tutuyorum zannımca hele ki günümü yaşanır kılan bu yazma arzusu ve insanlarla kurduğum iletişim elbet edebiyatın ihtişamı ve yüksek dozajlı verdiği huzurla huzursuzluğumu bile seviyorum elbet elime kalemi aldığımda.

Keşke her gün sabahtan akşama kadar yazabilsem ve bunun mümkün olmadığı çok aşikâr. Yoksa yanılıyor muyum?

Gel gör ki en çok insanlar yanıltıyor beni bu anlamda kendimi yanıltmam o kadar da dert değil.

Beynimde aktif halde bulunan onca nöron ve sanırım en sevdiğim organım beynim en azından eşleştiğim duygular ve düşünceler ve paye verdiği tüm güzellikler daha bir yeşilleniyor alt belleğimde ve tıksık tıksık olan binlerce hatıra altta kalıp üst belleğime de sık sık basınç yapıyor bu anlamda kâh dünümü yaşıyor ve yaşıyorum yazarken kâh gün içinde yaşadıklarım biçim kazanıyor ve damlatıyorum ruhumun kalıntılarını o boş ve bakir sayfaya.

Tıpkı kuşlar gibiyim baba en azından kanatlarım sağlam.

Tıpkı ağaçlar gibiyim baba ne de olsa köküme sadık ve sevdalıyım.

İstanbul'un da ta kendisiyim sanırım köklerim uzandığı için İstanbul'un yaralı dokusunda ben de İstanbul'a bir dokunup bin kez İstanbul oluyorum.

Onun gibiyim işte: hem kalabalık hem yalnız bir insanım tıpkı İstanbul'un bir dolduğu bir boşaldığı bir o kadar gözyaşlarım gibi en çok da sabah ezanında beni huzura kavuşturan o İlahi çağrı ve ben ruhumdaki tüm ağırları def edip karışıyorum ezan sesine. Ah, keşke tam anlamıyla vazifelerini ifa eden bir Müslüman olsaydım ama tıpkı Rabbine sevdalı o çoban gibi tekrarlıyorum bildiğim ne kadar dua varsa sonra da iç sesim egemen oluyor ve Rabbim ile buluşuyorum en çok da dara düştüğümde.

Belki de buna sevinmeliyim yoksa bunca acı ve dertten mustarip olmasaydım sahiden de o İlahi çağrışı duyar mıydım ki hep duyduğum bir çağrı üstelik kendimi bildim bileli bir o kadar kendimi çağırduğım ama bir türlü kendimi istediğim gibi ağırlayamadığım.

Bu mektup kafamda bir yer işgal etmiyordu ama Kafka'ya duyduğum sevgi ve inancın eşliğinde bir de onun bana duyumsattıkları ve bir de yalnızlığın kıyılarında dolaşırken...

Bazen yazdığım şiirlerin gıcirtısını duyuyorum hatta eklem yerleri acıyor şiirlerimin ve ne zamanki onları bir kenara savursam biliyorum ki kalpleri de kırılıyor kemikleri de bu yüzden ihtimamla sevir ve yazıyorum en azından gayret ediyorum ve emeğimin karşılığını sevgi ve inanç olarak karşıma çıkarıyor yüce Yaratan.

Ağustos ayı sancılı bir ay belki de sıcak havayı sevmediğimden ötürü yazı da fazla sevmezken oysaki yaz başında doğmuş tipik bir İkizler burcu olarak akabinde senin doğum günün Ağustos'a rastlarken...

Hatta dün seni andık annemle ve doğum gününden laf açıldı da elbet annem nereden hatırlıyorsun, demez mi...

Sözcüklerim.

Acılarım.

Hüznüm.

Ve ailem aslında tüm insanlığı kucaklamak adına çıktığım yolda kollarımın boş kaldığı ve sayısız kere dibi görüp son bir gayretle yukarı çıktığım ama bil ki bu da yetmiyor çünkü yeryüzü bana göre bir yer değil o yüzden illa ki gökyüzünü anıyorum hem yazarken hem yaşarken ve her gözümü diktiğimde en tepe noktaya gördüğüm şeylerin izahı yok ama bunu bilen birileri illa ki var: elbette en başta Rabbimle kurduğum köprü ve yitip giden kim varsa bana selam veren ve dualarımın da onlarla buluştuğuna emin olduğum.

Sahi, bu yazını hükmü ne kadar sürecek ve yetecek mi sahiden bu yazdığım son mektup ki son dediğime de bakma sen ne de olsa ansızın hâsıl olan bir kıvılcımla nice yangına tanık oluyorum ve ancak yazarak ve dua ederek bu yangını geçici süreliğine de olsa söndürüyorum.

Yitimim iz düşümü, baba.

Belki ben de bir yitimim insanların gözünde hele ki para kazanmayı becerememişken ve ne yazık ki bazı

kendini bilmezler öylesine saçma sapan senaryolar yazıyor ki an geliyor ben bile inanıyorum buna üstelik yakın çevremde kim varsa tanıdığım tanımadığım ve bil ki, bana herkes çok değişti gittiğinden beri daha da çamura battı insanlık ve ben insanlığımı savunurken bir yandan da suçlu muamelesi görüyorum.

Bayram geldi ve geçti ve biz senle yine buluşamadık aslında en çok özlemim kendime o yüzden ivedilikle kendimi bulup kendimle barışmalıyım bu yüzden hayli yolum var almam gereken bu yüzden beklemen gerekecek.

Sözcüklerim az evvel mızızlanıyordu ve ben ne yazacağımı bilmezken sana düştü yolum ama öncesinde Kafka'ya ve doğum günün de vesile oldu bu yazıya keşke unutulseydim bazı şeyleri en çok da acı veren ne ise ve işte buna da izin vermiyor insanlar ve gün boyunca öylesine imkânsızlıklarda ve saçmalıklarla yoğunlaşıyorum ki gece oldu mu başka hüznler arıyorum onları unutmak için elbette kendimi de ama seni asla unutamıyorum, baba.

Doğum günün kutlu olsun elbet eşliğinde dualarımın hele ki ruhumuzun tek besini iken elbet inancın eşliğinde gökyüzüne her diktiğimde gözümü, sönmeyen ve kimsenin de görmediği o ışıkla ihya olmuşken kendimi bildim bileli.